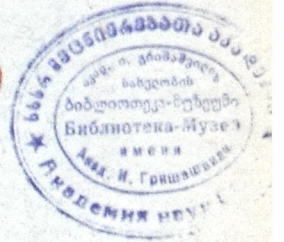

საქობის № 10

№ 20 (256) შანი 10 კპპ.
ფვირა, 25 მაისი, 1930 წ.

სპეციალური ბათონის

12 561

მუხდველები: — სიფრთხილად და მორიდება გვმართებს, თორემ, თუ ვაგვეუტა, — უნაველთ დავრჩებით და მთლად დავიღუბებით.

J. Nade

ახალი ბათონი

ბათონის საოპერო თეატრის პარტერში და ლოკებში „ბრწყინვალე წოდების“ წარმომადგენლები ისხდნენ. სცენა საზეიმოთ იყო მორთული: უკანა ფარდაზე ნიკოლოზის დიდი სურათი ეკიდა. გრძელ მაგიდას შემოსხდომოდენ ბათონის მაშინდელი ხელისუფლების წარმომადგენლები: ქალაქის თავი, ქალაქის უფროსი, პოლიცემისტერი, გენერლები, თავადები და სხვები. ქალაქის თავი ტრიბუნაზე ავიდა და ხელი ხმით დაიწყო:

— ბატონებო და ქალბატონებო! დღევანდელი დღე ჩვენი ალფრთოვანების და სიხარულის დღეა. დღეს ჩვენ ვლტესასწაულობთ ათი წლის თავს საქართველოში ბოლშევიზმის აღმოფხვრისას. ათი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ჩვენ ტურფა საქართველოს ჯოჯოხეთის ბოროტი სულელები — ბოლშევიკები დეპარტონენ, რომლებმაც სამი დღის განმავლობაში დაამხვეს ჩვენი დემოკრატიული წყობილება და საქართველო „საბჭოთა სოციალისტურ რესპუბლიკად“ გამოაცხადეს.

— მერე იცით ვინ განაგებდა ამ რესპუბლიკას? მუშები, გლეხები და წითელ არმიელები.

მართალია, მათი ბატონობა ჩვენში იყო ხანმოკლე, სულ რაღაც სამი დღის განმავლობაში, მაგრამ ის სამი დღეც ჩვენთვის სამი საუკუნე იყო „ტანჯვების და ბედის წყევის“.

ბატონებო და ქალბატონებო! თქვენ იცით, ვინ განაგებდა მაშინ ქალაქ ბათონს? ვიღაც ხანთსადგურის მუშა, რომელიც იჯდა იმ სკამზე, რომელზედაც მე ვიჯექი წინათ. ის იჯდა ჩემს მაგიერ, მე კი ვიჯექი ციხეში, რამ იტყვი თქვენ? განა ეს მოსათმენი იყო? განა ასეთი შეურაცყოფა უნდა გავცეტანა?

ბატონებო და ქალბატონებო! იცით იმ სამ დღეს რას წარმოადგენდა ჩვენი კობა საქართველო? ო, არ შემიძლია, მოვიგონო. მოგონებაც კი „გულისცემას“ მიჩერებს. მუშები და გლეხები ვაბატონდნენ. ჩვენი კი „პატრიოსანი ხალხი“ კანონის გარეშე გამოგვაცხადეს. ჩვენი შეურაცყოფა ალტანელი იყო და ვერც ავიტანეთ.

„ქართველო ხელის ხმალს იკარ“ გაისმა ჩვენს შორის და... ჩვენც შევიარადით. წინ მივვიძლიდა ჩვენი საყვარელი

ნიკოლოზ. თქვენ იცით ბოლშევიკები რა მშისრები ყოფილან? ბოლოდაც არ დაგვჭირებია. ერთი წვეთი სისხლი არ დაღერილა. ბოლშევიკები გაქრენ „განაზღვრულს თოვლივით“.

ჩვენ გავიმარჯვეთ. ჩვენი გამარჯვება იყო გმირული. და აი, დღეს, ამ ჩვენს ბრწყინვალე გამარჯვებას ვიგონებთ და ვლტესასწაულობთ. დაასრულა თავის სიტყვა ქალაქის თავმა და გაისმა მუსიკა. „ღმერთო, ფარავდე შეფს“...

ბატონებო და ქალბატონებო! სიტყვა ეკუთვნის პარტიის სახელით კოწია ჩიბურდანიძეს, გამოაცხადა ქალაქის თავმა. ჩიბურდანიძე ტრიბუნაზე ავიდა.

— ბატ... ამხ... იმეორებდა ჩიბურდანიძე, რომელსაც სახეზე მკვდრის ფერი ედო.

— ძირს, ძირს, მოლაღატე! ყვიროდენ ქანდარაზე.

— „ესეც შენს...“ მუხივით გაფარდა ეს ორი სიტყვა და სეტყვასავით დააყარეს ჩიბურდანიძეს ლაყე კვერცხები და დამშალი ვაშლები. ელექტრო — სინათლე ჩაქრა.

— ვთი! — დაიყვირა ჩიბურდანიძემ და გამოიღვიძა. მიველით! გაისმა ხმა.

— მიველით? ეკითხებოდა თავის თავს ჩიბურდანიძე, რომელიც პირაღმა იწეა და პატარა რგავლ სარკმელს მისჩერებოდა.

— მიველით მოქალაქე! — გაისმა კვლავ იგივე ხმა. ჩიბურდანიძე წამოღვა.

— ო, ღმერთო ჩემო, ნუ თუ ბათონში ვართ? აქ ხომ მე ვცხოვრობდი ამ ათი წლის წინათ? სად არის, სად ჩემი ბათონი? აქ სულ სხვა ცხოვრებაა, ეს არ არის ჩემი ბათონი? ამბობდა თავისთვის ჩიბურდანიძე და გემოდან გაღმოდოდა.

უზარმაზარი გემი „საქართველო“ კი ბათონის ნავთსადგურში იდგა.

— მოქალაქე ჩიბურდანიძე! ნუ თუ არ იცოდი, რომ ძველი ბათონი აღარ არსებობს? ნუ თუ არ იცოდი, რომ ახალ ბათონში მოემგზავრებოდი? — უთბრეს მას ერთ ადგილას.

უშმბარა.

ბათონის ისტორიიდან

სიტყვა „ბათონი“ ორ სიტყვისაგან წარმოსდგება. ბათონსა და ონიისაგან. სიტყვა „ბათი“ არავინ იცის რას ნიშნავს. „ონი“ ხომ ყველამ ვიცით. ვინც ბათონის წარსულს გაეცნობა, ის დარწმუნდება იმაში, რომ ბათონი მართლაც ონიის ქალაქია.

მშვიდობიანობის მოყვარე და სათნოების მღადადებელი რომის პაპაც კი ონიის ხასიათზე დადგა, როცა აქაურმა პატრმა მას ერთ თავის წერილში ბათონი მოაგონა. მენშევიკები ხომ, როცა ბათონს მოგონებდნენ, ყოველთვის ონიის ხასიათზე ღვებოდნენ.

ამრიგად, ბათონის სახელი, ონიის მაჩვენებელია, რომ ამ ქალაქს თან სდევს ონი.

არც გასაბჭოების შემდეგ შეცვლილა რამ ბათონისათვის ამ მხრივ.

ბათონში ბოლშევიკებმა პირველად ვაჭრებს შეუტრეს; შემდეგ დიდ მესაკეთებლებზე გადავიდნენ. ბევრსაც ეკვეთნენ, კონტრაბანდისტებსაც შეუტრეს; შემდეგ — კულაკებს... ზღვას და კლდეებს დაუწყეს შებრძოლება; დიდრონი ქვეებით შემოზღუდეს ზღვა და დაუკარგეს საშუალება ქალაქში შემოვარდნის, იცენ კლდე და

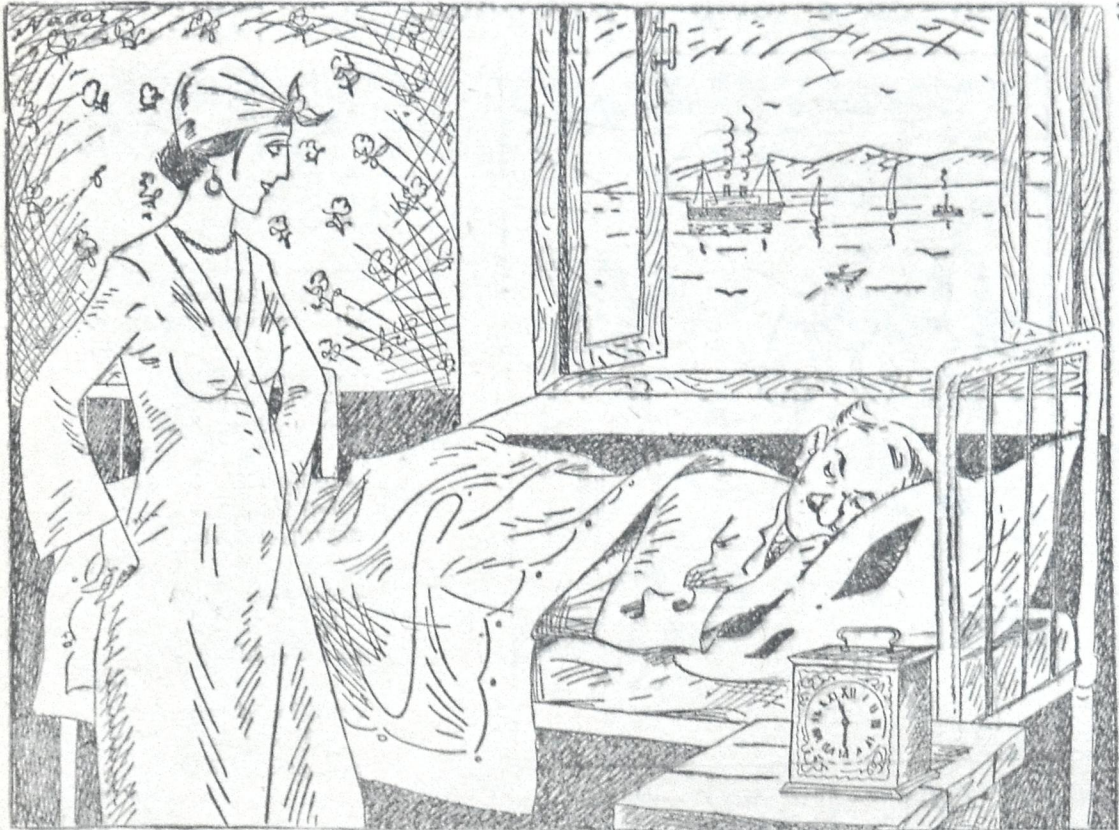
დაუწყეს ბურღვა, გადახნეს გორები, გააყვანეს ტყეები და ჩიხს რგავენ, ააგეს ისეთი სახლებიც, რომლის ზომივე ძალიან აწუხებს დედაშიწას.

ონიის სურვილი დღესაც არ ჩამქრალა აქ. მაგალითად: ყველა ხახალილოებში სწარმოებს ონი ბუზებთან, ონი გაჩაღებულთა აგრეთვე ოჯახებში ცოლენსა და ქმრებს შორის. ონი მძვინვარებს ჭაობის რაიონში ბაკაყებთან და ონია აგრეთვე აქაურ მღვდლებს შორის ეკლესიის გარშემო.

კიდევ ბევრი მაგალითის მოყვანა შეიძლება, მაგრამ ამით დავკმაყოფილეთ. ეს ქალაქი ერთ დროს ატარებდა თავის ზურგზე მეფის ჯალათებს, ინგლისელების ჯორებს, დენიკინელებს, მენშევიკურ გვარდიელებს, ოსმალოს ბეგებს და ვინ იცის კიდევ რამდენ ჯონის ვიგინდარებს, რომლებიც ერთ დროს ბათონის ბატონ-პატრონად თვლიდნენ თავს, მაგრამ ზღვის ტალღებმა მათ ონი გამოუტყდადეს და ისინი სამუდამოთ წაღვეს...

აი რა არის ბათონი.

ა. მტინელი

დღეს ბათომში

— თავი დამანებე! ვერ წავალ სამსახურში. დღეს „ტარტაროზის“ სპეციალური ნომერი მოვიდოდა და იმაში ვიჭენები გამოვიქმული.

ზ ლ მ ი ს ქ ა ლ ა ქ ი

არის ზღვის პირად ქალაქი მხურვალთ კუნთთაგან სვიანი, ზურმუხტის ფერათ შემკული მომხიბლავ წალკოტაში. სად ზამთარ - ზაფხულ ჰევივიან ყაყაბო, ზამბახ-იანი, და მისი თავზე მუდამ ცაც მოთინათინობს შხიანი.

ქალაქს ერთის მხრივ ზღვა აკრავს, ზღვა მხურვალ ტალღებოვანი

სხვა მხრიდან მთანი მაღალნი, შიშველნი და კლდოვანი, ნორჩია იგი ქალაქი, წარმტაცი სახელოვანი, და დღეს მის სახელს აქებენ ერთგან მოყმე და მცხოვანი.

მისი სახელი ბათომი, არს ესე საცოდნარია, იგი იზრდებდა, ივსებდა, მზეც მისგან საწუნარია. მუნ კონტრაბანდის საყიდათ ვილოდის მართა, მარია აწ კა ლეჯამი ამოსდევს გამოუტეტეს კარია

ბათომის ქუჩებს უნაბავთ მრავალ მეფეთა კასკები, შემოზიდული ფართალი, ლორიგან-კოტიკინასკები, პულრიით, კამაღით, კალთებში ნახევრით, ვითა პასკები ინდიგო კოვერკოტებით ოსმალნი, ბერძენ-ბასკები.

დღეს ეს ხელობა საფლავის წიაღსა შინ არს დებული კონტრაბანდისტთა ლაშქარი წითელ გულშავთგან ვეხებული სორისა შიგან ჩამძვარლან ძრწოლივით გულ დაფეთებული და გამოძრომას ვერ ბედავს მზე დამზრალ-დაბნელებული

არ დაიწუნვის სამოსით არც ჩვენი საბჭოთა ჯუბანი, მაგრამ მე მინდა ვახსენო ბათომის მშრომელთ უბანი, სად დღესაც მიბრძოლ მუშათა სისხლის სიანს გადაუბანი, მე იგი მინდა შევაქო, მუხამაც მომცა თუ-ბანი.

ბარცხანა არის ძველთაგან ამა უბნისა სახელი, მუნ აზნავთშენი შენდება, განცვიფრდეს მისი მნახველი, ჩვენი ზრლისა და შენების ურყევი გამოშახველი, მით გული ხარობს მშრომელის, მტერის ემატება ნალველი.

მინდა მივხედო კეკლუცი აჭარისტანის სოფელსა, წარსულის ხუნდის მამსხვერველს, მონობის უარ-ყოფელსა,

ძველის დამგმობს და ახალი ცხოვრების გზაზე მყოფელსა, და მივესალმო „ფუხრულათ“, როგორც შობილი მშობელსა.

მესხეთის მთებო! წარსულმა მკერდი რომ დაგიმწუნებარა, ახალი ერა მოვიდა! ნისლეტს მოიფენთ ნულარა თქვენს მკერდზე ელვის ჩუქურთმებს შვებით დაგიბნევს ფუხარა—

და სალამს მოგცემთ შორიდან მელდინა-მისრეთ-ბუბარა.

ჭორობის ცელქო ტალღებო, შეითამაშეთ, აი რა, თქვენ მონა ქალი მანდილით არ ერთხელ გავეშვირა. მონად გაჩინას კენესოდა მისი ბაგე და დიარა, აწ ჩადრუშებურვით ვერ ნახოთ სუმერუნნი და ზაირა.

ესე ყოველი მშრომელთა ხელით არს მონადევნები, რომელთა აღმად აქვთ კომუნა და გული გულსა ნაწებო, მათი ალაში სისხლში და ოფლშია ამონაწები, მათი გულეები ხარობენ, შენ კი, მტარვალო, აწ-ები.

გიდუშა.

(„ჩუმჩაირას ხმაზე“)

— გავცნოთ... მშვენიერი რამ არის!
(იხ. მე-15-ე გვ.)

ყონდრბანდი დამქონდა
ჩუმ-ჩაირა, ჩაირა
ბურთი ლელოს გამქონდა...

აი, რა!

ბათომი და თბილისი,
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.
იყო ჩემი რების:

აი, რა!

ლორიგან კოტს ვჭიდავდა:
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.
და ჩერვონცებს ვჯიბავდი.

აი, რა!

ვაი, ვუი ნატანებს,
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.
ველარ გამოვებარე...

აი, რა!

ცოკა წყალზე გამიტყდა,
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.
ჭამის მალა წამიხდა...

აი, რა!

დამიჭირეს, გამზაფრეს,
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.
და გებეუ მანახვეს...

აი, რა!

ციხეს მიკრეს თავია,
ჩუმ ჩაირა, ჩაირა.

დღე დამადგა შვებია...

აი, რა!

ბახჩო.

„ს ა ს წ რ ა ფ ო“ და ხ მ ა რ ე ბ ა

შოქალაქე (ტელეფონთან): — საიდან არის? სასწრაფო პუნქტი?

ექიმი ოდესკი: — რა გნებავთ?

შოქალაქე: — ცხაკაისა ქ. № 85, კვდება ქალი, გთხოვთ სასწრაფოთ გამოგზავნოთ ექიმი.

ექ. ოდესკი: — სახელი და გვარი ავადმყოფის!

შოქალაქე: — ელენე გავაშელაშვილი! — გთხოვთ სასწრაფოთ მოხვიდეთ.

ექიმი ოდესკი: — მოითმინეთ!.. მიპასუხეთ სადა უკნა?

შოქალაქე: — ჩამოსულია ქუთაისიდან 1923 წელში.

ექიმი: — ქმარიანია თუ უქმარო?

შოქ.: — უქმარო.

ექიმი: — რამდენი წლისაა?

შოქ.: 25 წლის, — გთხოვთ მალე მოგვეშველოთ!

ექიმი: — დაიცაოთ! ხელობა? პარტიული მიმართულება? რატომ ჩამოვიდა ბათომში?

შოქ.: — აზრ. ექიმო, მე საცხებით უცხო ვარ, თვით ავადმყოფს კი არ შეუძლიათ გიპასუხოთ, დაგვეხმარეთ, მოვარულნოთ და გამოვიკითხოთ შემდეგ.

ექიმი: — არ შეიძლება! მიპასუხეთ სასწრაფოთ: რატომ ჩამოვიდა ბათომში?

შოქ.: — ჩამოვიდა თავის ყოფილ ქმართან შესარიბებლად.

ექიმი: — შეტურცდა თუ არა?

შოქ.: ქმარი აქ არ დახვდა ბატონო ექიმო, დაგვეხმარეთ! — კვდება ქალი!

ექიმი: — დაიცაოთ. მიპასუხეთ: რა ჭამა ღლეს?

შოქ.: — არაფერიც არ უქამია. დაგვეხმარეთ ჩქარა!

ექიმი: — მოიცაოთ. შეეყვარებული იყო ქმარზე თუ არა?

შოქ.: — შეეყვარებული იყო... მოგვეხმარეთ ჩქარა!

ექიმი: — რამ გამოიწვია მისი ავადმყოფობა?

შოქ.: — გულის სისუსტემ.

ექიმი: — გრძობდა თუ არა მალარიით დაავადებას?

შოქ.: — გრძობდა, გრძობდა... ენლაც აკანკალებს.

გვიშველეთ მალე,

ექიმი: — ფიქრობს თუ არა ცხოვრებას ბათომში?

რამდენ ხანს?

შოქ.: — (შინჯავს ავადმყოფოს).

ექიმი (რეკს): — მიპასუხეთ: ფიქრობს თუ არა დარჩენას ბათომში ხანგრძლივით?

შოქ.: — რა გნებავთ?

ექიმი: — რამდენხანს ფიქრობს ცხოვრებას ბათომში?

შოქ. (რომელმაც დაამტკიცა, რომ ავადმყოფი მიიკვალა): — არა, არ ფიქრობს, ეს არის ეხლა განუტევე სული.

ექიმი: — აი ეხლაცე წამოვა ჩენნი ავტო ექიმით.

№ კავალერისტი № 8.

ბუზი: — ეს იყო დრო ამ ჩემს აგარაკში ასეთები ვერც კი გაივლიდნენ ეხლა კი...

მიქრის, მიჩრის ავტო...
ნომერი აქვს ხუთი.
შიგ ზის ძალი მარტო
გადმოშვებოდა კუდი.

ხან ძალს ბავში უზის,
და აცეცებს თვალებს,
ავტო აფრთხობს გამგელს:
ბავშვებსა და ქალებს.

ვალანდარაშვილი
მართავს ავტოს საქვს,
ხშირად მის მაგივრად,
თავის ცოლსაც აჯერს.

მიქრის, მიქრის ავტო,
ნომერი აქვს ხუთი,
შიგ ზის ძალი მარტოთ
გადმოშვებოდა კუდი.
ფუშუნა.

ნიმუშის ჩვენება--ანუ გოდლის შენება

— ასე აშენებდნენ, მამილო, იმ გოდლს,
რომლის შესახებაც ერთხელ შენ მომიყვი?
— შენუკითხა ჩემი ძაღრა ვაგო, როცა ბინათ
კავშირის მასალის სიწვობს მოუძებლოდით
ტვილისს ქუჩაზე, სადაც ენოში ყოფს
აშენებდნენ.

— ამა ეს რა მოსაღონია, მელიაში! — უთხ-
რაი მე. — აქ საღამომებო მასალა იქნება,
დაწვობილი.

— შენ, რომ ამბობდი: გოდლის აშენებ-
დნენ, და შენამ ეგეროდით, ალბათ ასე აშე-
ნებდნენ!

არ მისვენებდი ბავში, რომელსაც ჩემმა
საუბედროთა, ერთხელ გოდლის შენების
ასახე ვუთხრე და გულში ჩაიტყინა.

ქვეშ ალბათ ასე აწვობდნენ ერთმანეთზე,
ბავშვს განსხვავება იმაშია, რომ ამას ჩვენი
საბნაო კომპოზიცია აცთვებს და სავა და-
ანიაფრებს, ზოლო გოდლს კი უთიყო და
უახლო ხალხი აცთვებდა. ამიტომ დაინტრა
გოდლი! — დავამყარედილე ბავშვის ცო-
ნის მოყვარობა.

უფან რომ მოვდივოდით, ისევე იმ ყოფნათან
გამოდივოდით. ყოველ შემთხვევაში და ორი ტუბ
ნ.კ. რკინის ქიშკარის ზომას იღებდა. მო-
ცარედივინი კი არაშენებთ: აველა-ღის დარბა-
დენ. ვუღლა თვალსადავებდა.

ფორე დილის სამსახურში, რომ მივდიო-
დი, ყოველ თორავდ იღებებოდა და ფართო
რკინის ქიშკარაზე მხდ იყო.

— რა სწორად ტყუილთ მელის აღმშენებლო
ხე ბინათ - კავშირის სამსახურით! — უფიქ-
რადი, როცა სამსახურიდან უფან ებრუნ-
დებოდით, და ვუტყუარდი ყოფს, რომელზე-
დაც დიდრონი ასობლით უწერია: „ბინათ კავ-
შირის სამსახური სიწვობა“.

მერევე დილის ბავში რომისთვის გამოიყენე
ხანარში და სწორედ ამ ყოფნათან დაგვიო-
ჩა გავლა.

— მამილო, რავე დანერგული ეს ყოფი! —
მამითიაა ბავშვმა.

ყოველ მინერტულ - მინერტული იყო, კიშ-
კარი გვერდზე მიღუწილი, ქუჩა ქუბათი ავ-

ხალი. მართალი ვიბნობა, გამოიყვინდა. მი-
წის ძერა რომ ყოფილიყო, რავე დავიჯერო
ჩემი ბინა უფან არ ჩაიხვედრებოდა ისე ხომ
საბნაო ამბავსაგანს ეგუფუნის. ამა ამ ყოფს
რა მოუღვდა, მიხეზი არაფრისთვის მიჭიხებს,
მეუ ჩიხია ამ შებნავებამ.

სამსახურიდან რომ ვებრუნებოდით, ოცამ-
დე მუშ. ეგვი ყოფს და აშენებდნენ. ელა
სულ სხვა ტენიებთა ადგენ თავს.

შესამე დღეს ყოველ ისევე მავლებურად იდ-
წა და წარწერაც თავის ადგილზე იყო.

ორი დღე არ გამოვლია იმ ქუჩათა, ხილო
შესამე დილის რომ ჩამოვიანე, ყოველ უფრო
უაფრად იყო დანერგული, ვინამ წინათ. ეხ-
ლო არ მვეო მოიხიბნება და მიხეზი ვიკითხე.

— ავტომობილი დეტავა მასალის შემო-
ტანის დროს და დაინტრა! — მიმასუბა ერთ-
მა თანამშრომელმა.

— ავტომობილი ცოცხალია?
— ავტოს არაფერი არ დამავებია.

— სიმართლე ყოფილა ვველიდერი, რა-
საც სწერენ — ესაუბი გულში — შუბლმაგ-
რები არიანო, თორემ რავე დავიჯერო—ასე
სულსავე ავტომობილმა ასეთი სქელი კედელი
გაიარდელი!

უტვობლები რომ ჩვენი მტრებია, ეს კარ-
გათ ვიცი, მაგრამ ამ უსულლო მტრებთან რალი
იცი, რომ ასე გამწვობლად იბრძვის ჩვენს
წინაშე და დაუხივდებოდა ევახება რა-
საც შეხვდებო!

ამ ფიქრში ვიყავი გართული ერთი კვირის
განმავლობაში. ჩემს ბინათან გავდილ ავ-
ტოს რომ დავინახავდი, შინით განაკალბ-
დი.

სიცილი ამიყვარდა.
— რაც მასალო მჭობდათ, ამ ყოფის აშენე-
ბას მოუხდა და სახლებს რით ააშენებდნენ! —
ჩივილიაბრავე ჩამთვის და წავედი.

როგორც ვხედავ ელა ისევე აუშენებიათ
ეს ყოვე; სქელიც არის და მაგარი... თუ ყო-
რე გადაუტრია, უმეტესობა ავტო კი დაიღმე-
ნება ოხრათი. იკითხოს ფორუმსა, თორემ ბი-
ნათ-კავშირის არაფერი ვებრძობა.

პ. მახოლი

ჩვენმა სპეციალურმა თანამშრო-
მელმა ბათომისათვის სპეციალურ
„ტარტარიზი“-ს ნომრის გამოსვ-
ლასთან დაკავშირებით, იახულა
ბათომში მომუშავე სხვადასხვა პი-
რები, რომლებთანაც შემდეგი საუ-
ბარი ჰქონდა:

— ამხ. ვასო, როგორი იქნება
მომავალი სეზონი თქვენს თეატრში?
გვეუბნათ დასი?

— ზიკო, როდის იყო ჩვენ უდა-
სოთ დაჯრით?! ქართული დასი თუ
არ გვეუბლება, რუსული ოპერეტა
მაინც ჩამოვა. იასო დალშე.

— ამხ. მილიციის უფროსო, ამ ქუ-
ჩებში რომ ბალახობი ამოვსვლიათ,
რა მოსახრებას უნდა მივუწეროთ?

— ხომ იცი, ძმაო, სოფელითან
კავშირის გაბმას ვეფიქრობ და გლე-
ხები რომ ჩამოვლებ, რა თქმა უნდა,
ურმეებით იქნებიან; ხარებს ხომ სა-
ძოვარი დასჭირდება?

— ამხ. ცინცაძე, დემურები სა-
ყვედურობენ უფარგისობაზე, რო-
გორც სწინს, საბნაო კოოპერაცია
არ აქცევს ამას ყურადღებას.

— ცრუობენ, ბურჟუაზიული სუ-
ლისცვეთების არიან, არაფერი არ
უქმით, ერთ ადგილას თუ წვიმა
ჩამოვა, მეორე ადგილას გადადგან
ლოკინი.

— რა ახალი სურათები გავა
თქვენს უკრანზე ამ ხანებში? — შე-
ეკითხა ჩვენი თანამშრომელი კინოს
გამგეს.

„სურამის ციხე“, „არსენა ყაჩაღი“,
„საბა სიკოცხოე“ და, თუ ვიწონეთ,
„ბაილდავლი ქურდი“.

ჩინის ზონის საღვურს

— მატარებელი ტვილისისაკენ
რომელ საათზე გადის? — შეეკითხა
ტელეკარნით ჩვენი თანამშრომელი
საღვურს.

— გმამენთ! სამალარიო საღვურსი!
— დამწყველოს ვშეაკმა! ახალ
ჩამოსული ვარ, მალარია ასე უცებ
როგორ შემიყვებოდა!

საღვურში ჩვენს თანამშრომელს
ერთი უცნობი შეხვდა.

— ზოდის გამომოგზავნის „ტარ-
ტარიზი“ ვიწორარას?

— წერილები მოათავსე შიგ თუქ
თუ არ მოვითავსეთ, რა ჩემი ბრა-
ლია, მე ორმოცამდე წერილი მაქვს
გავხვენილი; რა ჩემი ბრალია, თუ
არ დიბეჭდა!

პ ა რ ა დ ი ე ბ ი

კ. როშლი

ეწერ რომანებს, ლექსებს, პროზას
იზრინა მყავს მე აქ ტოლი,
თემათა მაქვს აღებული
„შვილები და მკვიდრი ცოლი“.

ნ. გივაშვილი

ჩვენ, მეგობარო, ლილვასხნილი
ვატარებთ ხალათს,
დღე წვიმიანი, ნისლიანი
ჩვენთვის დარია,
ჩვენი ლექსები წავეკითხოთ
და დავუყვით შარბათს,
მე და შენ რომ შიგ ჩავექციეთ
ოფლის ღვარია...

ო. შვილი

არწივებივით დავჭრივარ ყველგან
და მე არ ვიცი რა არის დაღლა
პროლეტარებებს ვიწვევ შეჯიბრში,
ენახოთ ვინ ავა ჩვენ შორის მაღლა...

თამ. ლეშავა

რა წამია, რა სპეტაკი
მგრძნობიარე
რატურფა ხარ,
საოცნებოდ ქსეული,
მოდი მუხავ,
შენზე ცრემლი დავღვარი,
ნუ ჯიუტობ,
ნუ ხარ გადარეული.

შ. არტილაშვილი

მე ხომ დავტოვე ჩემს სოფელში
ნათესაგები,
მე ხომ დავხიე ძველი ზნე და
ძველი ადათი;
დღეს, ჩემი ტურდავ,
ჩემი ლექსის ქსელში გაები,
მიტომ დავწერე ლექსათ
შენზე ტრფობის ბარათი.

ნ. მანიშვილი

შენი ტანი ათრთოლდა
უჩვეულო ხალისით,
და ვით მთვარე ფერმკთალი
ჭარიშლიან ავღრიდან
მაშინ გული ატოკდა,
შუბლზე ხელი გადვისვი
და ეს ლექსი შევთხე მე
საკუთარი თავიდან.

ბ. თაღვაძე

ცხოვრება შეჯიბრებული
დაღადებს წარმოებასა
ჩვენ, პოეტები ვუნდებით
მხოლოდ თავისა ქებასა.

ბ. გივაშვილი

მე წინ მივიდვარ... წინ „პარად-ალე“
მერე მე რა, თუ თქვენ დაილაღეთ!

კ. მანიშვილი

აულო რისთვის დამიღონდი,
გეყოს ტანჯვა, გაიხარე,
ჯერ სამარე ახალგაზრდა
პოეტს რისთვის გამიბარე...

ს ა მ ე რ ი კ ე ა ლ ბ ა თ ო რ ე შ ი !

ცინცხალ დილაზე გამოალო თავის სახლის კარები დათა წკიპურტამქმ და ერთი ლაზათიანად დაამთქნარა.

— გამარჯობა დათა. ამ იალონზე რომ ამდგარხარ, ზომ არსად მიხელა? — გადმოსძახა მეზობელმა კირილე შურძილაძემ და ღობეს მიადგა.

— გაგიმარჯოს! — აგერ მივალ ბათოში.

— ბიჭო და ასე ადრე რა გინდა? დელეჯანი რვა საათზე მიდის.

— დელეჯანი არა, კარტა არ გინდა? — ჩაიციხა დათიამ, — მამა უბონდათ დელეჯანის ჯლაყუნით გვერდები ჩავიბტვირო, რა ოხრათ მინდა შენი დელეჯანი, ჩემი დელეჯანი ფეხებია. ხელოდ გავგლიჯინდები ბახეში და შენი დელეჯანი ნაგომარზე არ იქნება ჩასული, რომ მე ოხურგეთში შევლუქას მივადენ.

— შე კაცი კაცო, თუ ფეხით ვიარდით, მაშინ რალა საჭირო იყო არ რკინის გზა, ანტონობილები, დელეჯანები.

— ეკცია და გუნებო, ტყვილა ებრაელებო, — ზომ გაგიგონია?!

— შენთან მუსიაფი კაია, ჩემო კირილე, მარა დროია გზას ბარაქა და ვაყარო, დღეს ჩავიბრუნებ ბათოში და ხელო დავბრუნდები. თუ კაცი ხარ ხანდახან გადმოხედე ამ ჩემ ოჯახს.

— კი, ჩემო დათია, მაგას რავე დაგზარდები, მომიკითხე ნაცნობები.

მეზობლები დაშორდენ ერთმანეთს და დათიამ გრძელი ნახიჯით ეგზო გადათელა და გაუდგა ოხურგეთის შარა გზას.

სალამო ხანს ბათომის სადგურს მიადგა.

რამდენიმე წლის წინად ის ბათოში მუშაობდა გადამტვირთავ მუშად ნავთსადგურში. ბათომს კარგად იცნობდა. თხუთმეტი წელიწადი გავიდა, რაც იქ არ ყოფილა და თვალებს არ უჯერებდა, როცა ბათომს გადახედა. აქა იქ ახლად აშენებული უზარმაზარი სახლები, ფართე დაკრიალებული ქუჩები, ყველგან სიწყნარე, დისციპლინა!.. გაუკვირდა რომ სადგურის უკან ისეთი ღრიანცელი და მთვრალი ხალხის ყვირილ არ იყო, როგორც წინად. გააყვია ქუჩებს. შეუხვია ნურის ბაზრისაკენ და გაშტერებული გაჩერდა. თვალებს არ უჯერებდა. წინად აქ ყოველ ფეხის გადადგმაზე სამიკიტნოები იყო, საიდანაც ისმოდა მთვრალი ხალხის ყვირილი და ლანძღვა - გინება. ამ სამიკიტნოების მაგიერ მას ვეებერთელა კოპერატიული სასადილოს თეთრმა შენობამ შემოსცინა. დათა შევიდა შუგ

და დიდხანს ათვლიერებდა გაკვირვებით. ყველგან სისუფთავე, სიწყნარე, ყველა თავ თავის ალაგას იჯდა და ჩუქად სადილობდა.

მადლიერი დათა გაუდგა გზას. მისი ყურადღება მიიპყრო ვეებერთელა ნავთის გადასაქაჩემა ქარხანამ, წინად აქ იყო როტშილდის და მენშევიკების ქარხნები, მაგრამ ეს ახალი ქარხანა ათჯერ უფრო დიდი იყო და სხვადასხვა ახალ მანქანებით მორთული. აქა-იქ ხედავდა, რომ გაჩქარებით შენდებოდა სახლები და ქარხნები, მუშები ქიანქველასავით მოღებოდნენ მთელ ბათომს და გაჩქარებული მუშაობდენ. დათია ჩააფიქრა ამ მდგომარეობამ.

— ყოჩაღ ბიჭებო, კაი ბიჭები ხართ და ქეც ააშენებ ქვეყანას!

დათია ბულვარში შევიდა და სკამზე ჩამოჯდა. და ფიქრებმა გაიტაცა. ის ადარებდა შორეულ წარსულს ეხლანდელ მდგომარეობას. უცბად მის წინ ვიღაც აჭარული გაჩერდა, გვერდით ხელი ხელ გაყრილი მიპყვებოდა ვიღაც თავ დაუხურავი ქალი. დათია ფიქრებიდან გამოერკვა, შეხედა უცნობს და უცბად ზეზე წამოიჭრა და სიხარულით გადაეხვია.

— ომიან, შენ გენაცვალე, რა გამეხარდა შენი ნახვა. დაჯექი, დაჯექი. მიანზე რამე. რამდენი ხანია არ მინახავხარ.

მის წინ იდგა მისი ძველი ნაცნობი ომიან გორდელაძე, აჭარელი გლეხი. ბათომის მუშაობის დროს დათია მას ძალიან დაუყვებოდა, რამდენჯერმე ესტუმრა და ისე უყურებდა როგორც მკვიდრ ნათესავს.

— რავე ხარ კოვ, რამ ჩამოგიყვანა აქ. შეეხმურა ომიანა და გვერდზე მიუჯდა თავის ქალით.

კარგა მასლაათის შემდეგ დათიამ ახედ - დახედა ქალს და ჩუმი ხმით ჰკითხა:

- ავი ძღაბი ვინაა?
- ვინაა და ჩემი ცოლი!

დათიამ მოწიწებით ხელი ჩამოართვა და ჩაიციხა.

— ბიჭო რავე მოუშვლებია თაზე, ჩადრი რა უყო?

— ჩადრობამ თქვენი ქირი წაილო, კაი ხანია ვადავადეთ, რად გიკვირს რომ ჩემ ცოლს თაზე არაფერი ახურავს? თქვენი ქალები გატიტვლებულნი დიარებინან და ავი რეინა გიკვირს!

ორივე მეგობრებმა გულიანად გაღიხარხარეს.

— რა ამბავია თქვენში ომიან? ,

— ყოლიფერი კარგადაა ქოვ, რავეც იქნა მევისვენეთ, გაუმარჯოს ჩვენს მთავრობას, მიწები ბრეველი გვაქვს, ავი ბეგები ქე მოგვაშორეს, სკოლები გავიხსნა და სულ ჩვენზე ზრუნავს. ახლა ფუხარები აიარა ვართ, ჩვენც ვლებულობთ მონაწილეობას ჩვენ საქმეში, ქალები განვითავისუფლეთ, ძველ ადათებს ბოლო ეღება და აწი ყორიფელ კაის უნდა ველოდეთ.

— ჩვენშიაც საყდრები ბიბლიოთეკებად და სკოლებად ვადავაკეთეთ. ხუცები გაიკრიქენ. ერთი ხუცესიც აღარ გვყავს.

— კაი დროი დაგვიდგა ქოვ, კაი! — კაი დაგემართოს კაი დროა, ბათომს რომ შეეხედე, გამიკვირდა, ველარ ვიცანი, ასე პაწა დროში რავე მოახერხეთ ამდენი საქმის გაკეთება, მიკვირის.

კიდევ კარგა ხანს იმასლაათეს მეგობრებმა და შემდეგ ტყბილად დაშორდენ ერთმანეთს. დათიამ განაგრძო ბათომის დათვლიერება. ის ყველაფერმა აღტაცებაში მოიყვანა.

დილა ადრიან გამოვიდა ბათოშიდან. დათია მთელი კვირის განმკულობაში უამბობდა მეზობლებს ბათომის გასაოცარ ამბებს.

თაყა კვირზილაძე.

●●●

მიიღება ხელის მოწერა ივნისისათვის გზ. „მუშა“-ზე

●●●

გზ. „მუშა“ თბილისში „ტარტაროზი“-ში ღირს 70 შპს.

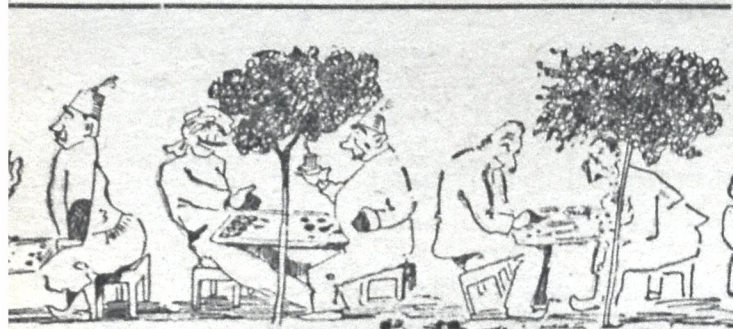
●●●

ს ა მ ე რ ი კ ე ა ლ ბ ა თ ო რ ე შ ი !

— მიშუამდგომლეთ ამხანაგო, რომ ბინა მომეცეს.
 — ვერ უყურებ რა დღეში ვართ? ბინა თქვენთვის
 კი არა, ჩვენთვის არა გვაქვს.

სპეციალური
 ბათუმის ნომერი
 დარჩენილი გზალები
 დაიბეჭდება
 შემდეგ ნომერში

(ბათონი-საბარნო)

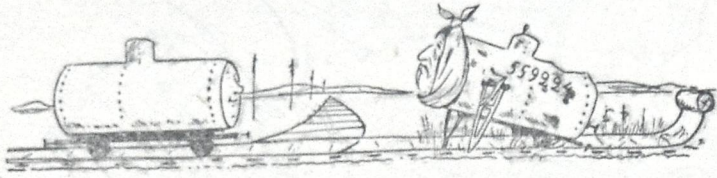
სადგომო მატარებელი თავმოწონეთ შვი-
სრიალდა პირველ საბარგო ლიანდაგში და
უცებ გაჩერდა. მატარებლის სისტემის ქვაბებში
გამარჯვებულ მოწოდებებით, მედიდურად
გადმოიფურებოდნენ.

ერთმა მათგანმა, ყოველ მზრიდან საკმარის
დაზიანებად შევითვალა და შევლებილმა,
ინო უსახელო ჩისში მდგომი № 559224 და-
ზიანებული ქვაბი, რომელსაც მასთან ერთად
ოღდსლად მარცხი შევითხვია, მას შევითვალა
განმეორებით დაზიანებული თანამომეგ და
ხელნატყნათ შევითხვია:

— მეგობარო, როდინდელი დაზიანებუ-
ლი გაქვს ფეხები?

— ეს ძალიან სამწუხარო მოვლენაა!
— ეხ, ჩემო კარგო, ნუ თუ არ იცის, რომ
ჩვენი მუშაკების უპირატესობა დაწინაურე-
ბის სურვილის მანიით არიან შეპყრობილი.
მას რაღა საკვირველი, რომ ქველხსაშვილი,
მომინაშვილი - ზოგუცვლებამ ამ სწილთ იყვნენ
დაავადებული და ასეთი წერილმანი, რო-
გორც არის ჩემი შევითხვია, მათ ნაკლებ
ინტერესებთ.

— ეს რა მტვერია საბუნლის ანგარანთან?
— რა მტვერი იქნება, თუ არა რეორგანი-
ზაციის ნაყოფი. ყოველ წაბრი რეორგანიზა-
ცია აპარატის მუშაობას უნდა აპარტივებ-

— დიდი ხნის, მეგობარო, დიდი ხნის! —
საკოვლით ამოიკენესა აფიშდომდა ქვაბმა.

— როგორც მასსოცს, მთანი შენც ჩემთან
იყავ 30 დეკემბრის ნატანების ხილზე მომხ-
დარ კატასტროფის დროს.

— ოი, საკვირველებამ! ნუ თუ ამ 5 თვის
განმავლობაში ასე უპატროსითა ხარ მივდე-
ხული სადღაც ჩისში?

— სწორედ ასეა, ჩემო მეგობარო, ბარე-
რის პირველ რიცხვებში ჩამომთარვის ორ-
ხამურის ასაქციოდან, შემადგენ ვარდელ-წო-
დებულ ამ უსახელო ჩისში და მთლად მიი-
წიწყეს ჩემი შევითხვების საკითხი.

დეს, ხარვეზებს ამცირებდეს და წარმოების
ნაყოფიერებას აღიდებდეს. ჩვენს ტრანს-
პორტზე კი — ყველა ეს უფლებმა ხდება
ათასი სხვადასხვა თანამდებობებში მოიგონეს,
გონებრივ მუშაკთა შტატი ვაზბუროს და ინ-
ვენერის სახელწოდებები და თანამდებობები
უწოდეს, ასეთმა რეორგანიზაციამ კი, რო-
გორც ხედავთ, ასე არივ-დარია მუშაობა.

— ექ! ჩას იხამი! — ამოიხრა შევითხ-
ვებულმა ქვაბმა და თავის გზას გაუღდა ლიან-
დაცვ.

შ-ნარი

განათლების მუშაკები

საბათოშო ნომრისათვის ვწერ ამ ამბავს ვინმე — „ჩაკუმი“
აქ ბევრი გვაქვს შვიდწლეულები, პროფსკოლა და ტენი კუმბი
მე კი მსურს ვთქვა განათლების მუშაკებზე რამე-რუმე,
რადგან გრძნობა ამეშალა, ენაც ველარ დავიღუმე.

განათლების მუშაკების სახლი მორთეს შინ და გარეთ.
მაგრამ მისი ვამგეობა მანინც დარჩა მგლოვიარეთ.
დაეპარსეთ იქ წრეები; პირვლად ბევრი ჩაეწერა.
დღეს კი ქულიც რომ შეუგდოთ, მიაკარებთ იქ კაცს ვერა.

ერთ-ერთ წრეში როგორ იქნა გაანძირეს ფეხი-ხელი;
აირიის ერთი თემსა საზიანო (თუმცა ძველი):
„ანალ სკოლის დისციპლინა, მისი სახე, საფუძველი“...
მომხსენებლად გამოიყო ჩვენი ნიკო, მეტად გრძელი.

ჩვენი ნიკო, ნიკო ჩვენი, დისციპლინით გვევლინება.
სად ნიკო, სად დისციპლინა? მოდი ნუ ვაგეტინება,
მე აქ ნიკოს ხსენებზე მომავინდა სხვადა სხეები
პლატონ, ვუკოლ, ალიოში, ნადირობით „განთქმულები“.

ამ ზამთარში მათ სულყველას ეზარალათ ძალღლთა კვება
თუმცა მათი ტრანაბით კი დღესაც ყური გვექედება.
აქ ათწლეული ინტრაგის და კინკლაობის ვახუდა ბავა
და გაისმის ხშირად ხმები: „არ გაუშვა! დაკა! დაკა!“

მილოვი კი ლექციებზე ლმროს აგინებს, ფლორის ზადებს
და სახლში კი (ხმეკა დადის) ხანთელს უნთქეს ჩუმად ნა ტუხს.

— ჩაშშ.

I.

იდა, ჯოგ, წივედი კახაბერში, მიწის დახ-
გნა მიწოდდა. მივაყენე ჩემი წიქარაი და ნი-
კარაი. მიწი იყო ხელი, გაუქარაი, ჯოგ,
ხარხარს ვეგება მწეა, დახნეს. მარა ხარხარნი
ოფლად იყვნენ შევლებილი. მუფასვენე ხარე-
ბი; მეც მივიცინენ... გვიხებდე, ძავე, შეგხე-
დე რაცხა იბრეთი მუფა და მუფა, მოხრეგი-
ნობს და მოდრიგინობს, მოშლიქინობს და
მოქინებინობს.

— ია! — გივიქტე რაცხა გამადელოს
(გამასტელოს) და შიში უნდა შევამეგს —
მეთქი. გვეგაკეცი, ჯოგ, ვერ დამეწეოდა ბა-
რის წყალი. გამოიქეცა ხარხარები, ვიბრინეთ
და ვიბრინეთ, ვიყვირე და ვიყვირე. მევეხე-
დე მორბის, არც ყური ბა, არც თელი, არც
ფეხი და არც კული, უქენი ვანი, გაღვებტი
ბარში, ვიძრე დიშტო, ამევიღე ნიშნში და
შეღვებდე.

— აბა შენ და აბა მე — მეტოც; გარედი-
თარა ყურბუმს (თოფი) შთი გულში გაგარ-
ტამ-მეთქი.

— მაგრამ, აბა-აბა! სულ არ შეუწინდა.
ვესროლე ჯოგ, — მანინც მორბის, შეგხებდე
და ვიცინეს: ტრაქტორი იყო. ისე ხნავდა ქე-
სიტი ვახმარ მიწის, რომ ნაცარი გვეფონ-
ბოდა არც თოფი ქონდა, არც აფერი, ჯოგ,
იზანი რას არ ნახავს: ამას არც ქეა აჩერებს
არც ძირი, მევა და მივა... ჩემი წიქარაი და
ნიკარაი ერთ კერაში, რომ დახნავს, აი ერთ
საათში ხნავს.

დელოცა ძავე იმის მომგონს სტავლა
ტურბე რას მოაგონინა.

ჯოგ, მე რომ ვაქივებდა მიწახანს, ყველა
რომ ვთქვა, პირდაპირ ვაგვირდებო. შემიწ-
და ყარდაშ ჩემი ქალი ამე: თუ ვაგვირდეს
ქასტელო-არ მიყიდე, შენთან არ ვიცხოვრე-
ბო

ტოლი (მართალი) უნდა გითხრა, მეც დე-
ლიფანტს მიმსოლოდნ.

რას ვიხამდი, ყარდაშ, გიდევიდე ფალას-
კა, ვეილე თოფი, ვიშინე კაკები, მივწახე
ჯევალს ტომარა და შეუღებეთ ტრილიას
მთას. ვიარეთ, ვიარეთ და ვიარეთ; გაღვი-
რე ერთი მთაი, მეორე მთაი, ერთი ხრახი,
მეორე ხრახი, ღელე, კორდი, ტყეი, ნაგარი
და ალაი და ბილაი შექურა. მივედიეთ თურ-
ქის სახლგარზე ვიყიდე სატონელი: კავერ-
კოტი, ინდიკო, რიპსი, დოქი, კაბარდინი, შე-
ვიოტე, ნასკი; ლორიგასი; დღეს; პუდრი;
პრეტელმინი და სხვა რამეები. ვავაფსე ჯე-
ვლს ტომარაი, ავადე მუშებს და წამე-
ლი.

იყო, ძავე, თოვლი, ქარბუქი და ლამე.
მივილით აქარის წყალზე შევიდით წყალში,
გაბუდეით ვაღმა, მარა პირდაპირ ვევიყი-
ნეთ. ამ დროს შეიქნა სროლა.

ხუსტინავე, დაწევი, მოგკლეს — მეთქი. ბუ-
სარაი დაწევი, მეც დაწევი მექროლეს. ვეს-
როლე, ყურბუმში ვაწევიდა; ავდევი და გე-
ვიქეციეთ. ვადევიარდი ხრახში, ვადევიარტი ხე-
სიანაც, ალაი შექურს სიკვილს ვადევიარე,
მარა ერთი გვერდი დამტვირდისავან გამი-
ფულქმა... დაგვიქიბეს და საქონელი ჩამოგე-
ართივს... ციხეშიც ჩავგვეს.

ასეა, ძავე, კოტარანდი აბერი კაი საქმე
არააა. პატოსანი მუშაობა ყველადერს
სკობობა. დაგვარგე კავერკოტი, შევიოტი,
ჩულები, პუდრები და თავიე კოლა გაღ-
ვაყოლე.

გაგვიხედი

ყველაფერს თავისი სეზონი და დრო აქვს. და სწორედ ამას უნდა მივყავართ ის, რომ დღევანდელ რეალობაში ბათუმის მუშაკობის ცენტრს ერთი ბოჭკა მეხვე კიტრი შეეძგვება.

„გაიგზავნოს ორი ბოჭკა“—წააწერა ცეკვე შირის ხელმძღვანელმა ბათუმის მუშაკობის მოთხოვნებზე.

— ერთს თხოვლობდნ, ახანავო, თქვენ კი ორს აგზავნიო!—უთხრა საჭიკოა მხარობელმა გამგეს.

— ისინივე სულელებია და შერე. ბათუმის ოდენა ქალაქი რას ვუფიქრობთ ერთი ბოჭკა მეხვე კიტრი, როდესაც იჭურ მტკიცებთა 120 პროცენტი ციებით არის დაიგადამოფიქრებული, ხომ იცი ციებინ და ფებრინებს როგორ უყვარს მთავრელებმა. გარდა ამისა, რამდენი ქალები და ბილიშვილები არიან ფებრინებით!—იმართლა თავი გამგემ და მერაფ დღევანდ ბათუმისკენ ორი დიდი ბოჭკა მეხვე კიტრი გაიგზავნა.

ბათუმის მცხოვრებლები პირში ნერწყვ მომდგარი ელოდებოდნ მეხვე კიტრის მიღებას და როცა ბოჭკებით კიტრი მუშაკობის საწყობში მიქაქნდათ, შეიფიქრეთ რაგი უკან მისდგენ.

— ახანავებო, ჯერ ფაქტურა არ მიგვიღია, არ ვიცი რაგორ უნდა გავყიდოთ; ამიტომ კიტრის გავყიდვა ხელიდან დაიწყება!—გამოაჯახდა საეჭურის გამგემ. მუიღველებმა შირი ააწლაკუნეს და უსიამოვნოა დაიშალა.

მეორე დღეს დილით, ისე მისვოდნ მუშაკობის, რომ ნოქარმა ძლიეს შესწლო საეჭურის კარბის ვაღება და შესვლა.

— ფაქტურა ჯერაც არ მიგვიღია!—გამოაჯახდა ნოქარმა და მუიღველები ისევ უსამყოფლოდ დაიშალნ.

„სასწრაფოდ გამოგვიგზავნეთ ფაქტურა“—აწერდა დღევანდ ცენტრს მუშაკობა.

ერთი კვირის შემდეგ ცეკვეშიოდნ ბათუმის მუშაკობა მიიღო ქალაქი:

„გაიგზავნეთ საჭიკოს ფაქტურა. საჭიკოს მიღებათ სამი თვის შემდეგ“...

და წამოთვლილი იყო მსეთი ფართულელობის სახელები, რომლის შიგანაც არასოდეს ბათუმის მუშაკობს არ პქონია.

— კაცო, ჩვენ კიტრის ფაქტურას ვთხოველი, ისინი კი ფართობისა გეგზავნიან!—გაეჭურდა საეჭ. განყოფილებას გამგე და სასწრაფო ფოსტით კიდევ კიტრის ფაქტურა გამოიხოვა.

ყველას დაიფიქრა ორი ბოჭკა კიტრის შესახებ. ბათუმში აჭა-იქ ახალი კიტრი გამოიწიდა და მეხვე კიტრსაც დაეჭრა მოთხოვნილება. ფოსტალიონმა კიდევ ერთი კონფურტი მიიტანა მუშაკობში.

„გაიგზავნეთ კიტრის ფაქტურა“—ამოკითხა საეჭური განყოფილებას გამგემ. საეჭურების გამგეები გამოიძახა.

— აბა, წაიღეთ ფაქტურა!—უთხრა მან მის წინ შეგროვილი მალახის გამგეებს.

— საჭიკოს აწი მივიღებო?—შეეკითხა ერთი მათგანი!

— მიღებულ კიტრის ფაქტურა!—გაუშერა გამგემ.

— რომელი კიტრის?—ერთხმად შეეკითხნ;

— რომლისა და რათხელ რამ მივიღეთ ცეკვეშიოდნ.

— ის ერთი თვეა, რაც გადავყავით. ისე აკობდა, რომ შირი სწინ ეხლაც არის საეჭროში!—უმასუხეს გამგეს.

გამგემ ფაქტურა დააცხა და იქვე ვოდორჩა გაგდა.

წიწიწი და კიტრი

რამე-რუმი

ათეთიქს წითელ მთვარისას ვეწვიოთ სტუმრათ უცხრდა. იქ აქაფიდე „მსახურისს“ (ისე მას მამა უცხონდა).

კაცია იგი ყოფილი, ამაყი სულით, გულითა, თვის ქერქში გულარ ეტვევა ძველი დროს სიყვარულითა.

გვავრის კედლის ვაზეთი, ვეღლეკურსაც დასდებს სახრითა; გაკვირვებულნი დაიჩიბით. თქვენ ასეთ ტიპის ნახვითა.

ინვალიდების საბჭოშიც, არ დავიზარებ შეტომას, ბევრი ყოფილი ახერხებს იქ ინვალიდათ შეტომას.

მაგრამ სულ სხევა მთავარი, ამ დარგის ბედ-იღბალისა, ქალები მზრმანებელია ლამაზნი, კიხტა თვალისა. ნინა სუყველას ბრძანებლობს, ის გამგის შეამავალია, სხვებიც ბლომად ჰყავს ამქრები. თითონაც კიხტა ქალია.

საქმე ვითდება ხალისით, ხელფასიც გაღის ბლომად, ორას სამაჩი მანეთი, არ ყოფნის გასაძლომათა.

ესლა ოსმანს ვეწვევო, კაცია ახალ დროისი, მისი პირიდან სულ ხშირად დედის გინება მოისმის.

კრიტიკა „უყვარს“ ძალიან, ამ ჩვენ ამხანავ ოსმანსა; ვინაც ის ვააკრიტიკა, ყველას უშირებს მოხნასა.

ექიმ საბავეს ვეწვიოთ, ბოძოლაში არის განთქმული; ზედმეტად არვის ეჩუროს, ჩემგან ამქამად აქ თქული.

უყვარს ჩხუბი და ინტრიფა მომხრებიც უფეს შრავალი, თანამშრომლები ბევრია, მისგან გადავებით მავალი.

კეცშირში საქმე აწვევია, მასხედ აღძრული თუთობით, წამლებს არ მოგვებს კვლავოდე ჰქონდეს თავსაყრად ყუთობდო.

სხვებიც გვყავს, მაგრამ მათ შემდეგ

მოვლეთ ჩვენ შირი ჩანგალი, მოუსვათ როგორც ყანასა, მომკელის ბაჩრი ნაშვალი. კიკოლიკა.

თუ მიმართეთ როდისმე, გაგვზავნით სხვაგანა, „მოთაფლული“ კაცია შეედრება სხვა განა?

ბუმბაია ოსმანი, — მსუნაგი, არაწმინდა, კომპიამ გამწმენდმა მუსკოპიდან გაწმინდა, რადან ვაჭრებს წყალობდა მშობდა კონტრახანდისტებს. და „მოწყაელე“ გოგონებს ურიგებდა პატისტებს. მაგრამ კვლავ დააბრუნეს ოთავლული წყალშია, ინსპექციო, გვითხარი ნეტავ საქმე რაშია?

კბილის ტიქმა კლებანსკის „ვიწრო“ წელი აქვს, „პაწია“, პურის წიგნაკი არ მისცეს, შიმშილით „კედება“ კაცია.

საიკიტხო დუქანია რესტორანი „საფრანგეთი“, დროზე კერძს არ გაღორსებენ მიაშვილევ თუნდა კერტი.

ბულალტერია შირიან (თშიაქეა გვარაღია) მისი ღრიალი, ყვირილი, გაისმის შთად და ბარადა. მუშებს უყვიროს უბეშათ, მიუკარები, ანგალი, უებარია იმისთვის ტარტაროზკორის ჩანგალი.

საბაშვილი — ექიმი, მკურნალია ტებულო, საილიოს ბერეო ჰყავს მას გამგზავრებული.

კაწაკაშვილი „ვერიკა“ აღმასკომელი „მტრედია“, ისეთი დიდი გული აქვს სიტყვა ვერ გაგვიხედა.

გაბუნია კალი არის თანამშრომლად აღმასკომში, უყვარს ბული, მონასიე, დაშკრული ვაშლი, კომში. საქმეზე და სამსახურზე არ შეუვა ფიქრი თავში, სად სკალია: ჩამწვარია დუბებში და პამადაში.

კეიგულის — შევამკოთ მუსკოპის თანამშრომელი — მუშების ფართალს „კუწნიდა“ ჩალაბზესავით რომელი — მუსკოპის ფულით პარიზში ცოლი გაგზავნა ტანია, როცა შეტუტვეს — „გასწმინდეს პრაშაი-დასვიდნია“.

მარკუშინი გაბლავთ ბორის, მოხელეა ახლა ფოსტის „ბიგში“ თეთრი გვარდიელი, საბჭოებზე გული მოსდის.

ტყავის საწყობის გამგეა დავით რუჟანსკი, — უბეში, სატყულისინტებს მფარველობს იმათ იხუტებს უბეში. მუშებს კი გასამკეცებულ ფასებში ტყავი მიჰყიდდა მავნებელ-ბუროკრატის, უნდა აბარადეს იქიდან.

ინვალიდთა სარძივე ნადს მეთაურობს კოდელი — იოსები — ინტრიგის და უბეშობის მოდელი. ყოველთვის და სულ ყველასთან ეს „უმანკო“ ქმნილება უშვერ სიტყვით ილანძება და დედას იბრება.

პათომელი ვეტილი — საბაშვილი პარმენი, ტუტს იღებდას პამადლით მიუტყურე კარმენი. ელანდნა ქალები; მერიკო და ტანია, პაციენტო მერეო ჰყავს — ჩვენი დონეუანია.

ტერ იოსებნიანი პატარა კაცი არ ყოფილა და სწორედ იმიტომ იყო, რომ გაზეთ „საბჭოთა აჭარისტანი“ მის მოღვაწეობაზე გრძელი წერილი დაიბეჭდა.

მიუხედავად კომპლუზრედის, პროფორჟანიზაციების და მუშკორების აუთაუზებელ პროტესტისა, ის მაინც არხეილ განაგრძობდა მუშაობას და არავის „ჩხაპანს“ ყურადღებას არ აქცევდა.

ერთ მშვენიერ დღეს, მან გამოაცხადა, რომ ის სტოვებს თავის თანამდევრობას და გადადის სხვა ქალაქში. კოუმუნები არ ეყო ზოგიერთებს ამის გაგონებაზე, მაგრამ უღენტს ცრემლების გარდა, საშინელი ქვითინიც წასკდა.

— ვილუპებით, მიღის ჩვენი გამგე! — იძახდა ის თანამშრომლებში და ცრემლებს იწმენდა.

— მიღის და ჯვანდაბამდეც გზა ჰქონია! — უთხრა ერთმა „უეციკმა“ მას.

— ჯერ გავეწმინდოთ და მერმეთ გაუშვათ! — დაუმატა მეორემ.

უღენტმა შენიშნა, რომ თანამგრძნობი ამ მუშარების ფაშს მას ძალიან ცოტა ჰყავდა.

მოახლოვდა „ძვირფასი გამგის“ გაცილების დღე. დადგა განზორების წუთები და შავალ შეიმოსა ცა.

ქართულ ხალხს სხვევია ძველთაგან ქარსილი, ტირილი ღვინითა და ქვიფით. საპირო შეიქნა „პატარა“ ქელების მოწყობა.

ეს უღენტმა ითავა. (ხუმრობაა! თეიითაც გამგეა და მასაც რომ შეეძინებეს ასეთი ამბავი?)

შეუყარა თავი რამოდენიმე გულმოკლულ დამწუხრებულთ და... გაიძირა გამაღვიროლის ქვიფი.

თავში იჯდა თვით „განსვენებულ“ გამგე, მის გვერდში — მისი ჭირსითაილი უღენტი, შემდეგ რამოდენიმე სხვა ამბანაგები და შემდეგ — გარეშეიცი...

თამაშობა თვით უღენტმა იყისრა. მისი მუშარე და მგრანობიარე სიტყვები ცრემლებს იწვევდა თვით „განსვენებულშიც“. იყო ხეუნა და მულარა, რომ არ დაეტოვებინათ თავისი სამფლობელო მათ საყვარელ გამგეს. უმუშვენა მათთან ხელიხელ ჩაკიდებული, მაგრამ არაფერი გამოდიოდა. სიტყვები ვერ ჰქურბაუდა სასიკვდილოთ განწირულ ცხედარს.

— ამბანაგებო, — დაიწყო ბოლოს „ძვირფასმა გამგემ“ — მე დიდი სიამოვნებით დაგორებოდი თქვენთან, რომლებთანაც შეიძლება ჩემი ყო-

— 717 (იბ. 4 გვ.)

ბათუმის „მუშკოპი“ წმენდის შემდეგ

ამბ. ტარტაროზი, თანამდ თქვენი დავალებსა, „მუშკოპი“ ჩამოყაროთი მუშკოპის წარმოამდგინდეს.

— როგორია თქვენთან მდგომარეობა მუშკოპის წმენდის შესახებ?

— მდგომარეობა? თქვენ აღბათ წაიკითხვდით ჩვენს შესახებ განუთებში წერილს, მაგრამ ჩაღდნ ასე განტერტებთ ჩვენი საკითხი... — და ის იყო უნდა დავწყო, რომ ამ დროს იქ მყოფმა ახალგაზრდა ყმაწვილმა თვალი მიქნა — „ვარეთ გამოდიო“. მე ბოღში მოვიხდე და ვარეთ გამოვიდი.

— მაგს რას თბოვ, კაცო მსაღებს! მოვატუდებს, სიპართლს არ გეტყვის მე „მუშკოპი კავალერისტი“ ვარ და მე გიტყვი ყმაღაღებს და მართლაც მოიპო!

ბარისის გაწმენდამ დიდი აღრ - ბური გამოიწვია მუშკოპის წარდგნში. ზოგი მთგანა დაუნებებით ადამტუტებდა, რომ ბარისის შემდეგული პირი აჭარისტანში არ არსო, მაგრამ, როგორც იქნა სანთლით აღმოეპანინეთ.

— პაბილიანციე „გაწმენდეს“ და პატარა

თანამდებობიდან მოთავს ბუხხალტრად „ჩა-მოაქციეთეს“.

№ 2 მალაზის გამგე იოსებ ბუღალავს ერის მტრან-მოტანა უეციკის და კამბეტრადის კაზინეტში დადებდა.

იოსებ წინააღმდეგი იყო მალაზის გამგეობის სექციის შედგენათ და მათ „საღმთო ომი“ გამოუცხადა.

სოციალისტური შეჯიბრი თუ განტერტებთ, ერთ შემთხვევას მოგიყვანოთ და მკალითისთენის 14 3 სამწევნილუ საწყობს დაგვისხდებოთ. ერთი ვაგონი ქართოფილი ან ხახვი რომ მოვა, სოდაპლის გამო ნახევარს ყრიან. ქართოფილის გადაყარაში ეს მალაზია ევკინტება ზედიზნოს მალაზის და ჯერ-ჯერობათ კიდევ სკოპნოს.

რა ვაგი № 10 მალაზის გამგე მანამუ ნოკოლიანციელის შესახებ? ბეგრი არადგრი. რაც ჩითა-ჩეთა სატრია, შილი და თეთრეული მოვა თავის ნათესაებებს არ სტოვებს უყურადღებოთ. ეს ხომ ზუნებრკია: „აბა ჩემო მანავო, ხან ისე და ხან ასე“...

ზენიტი

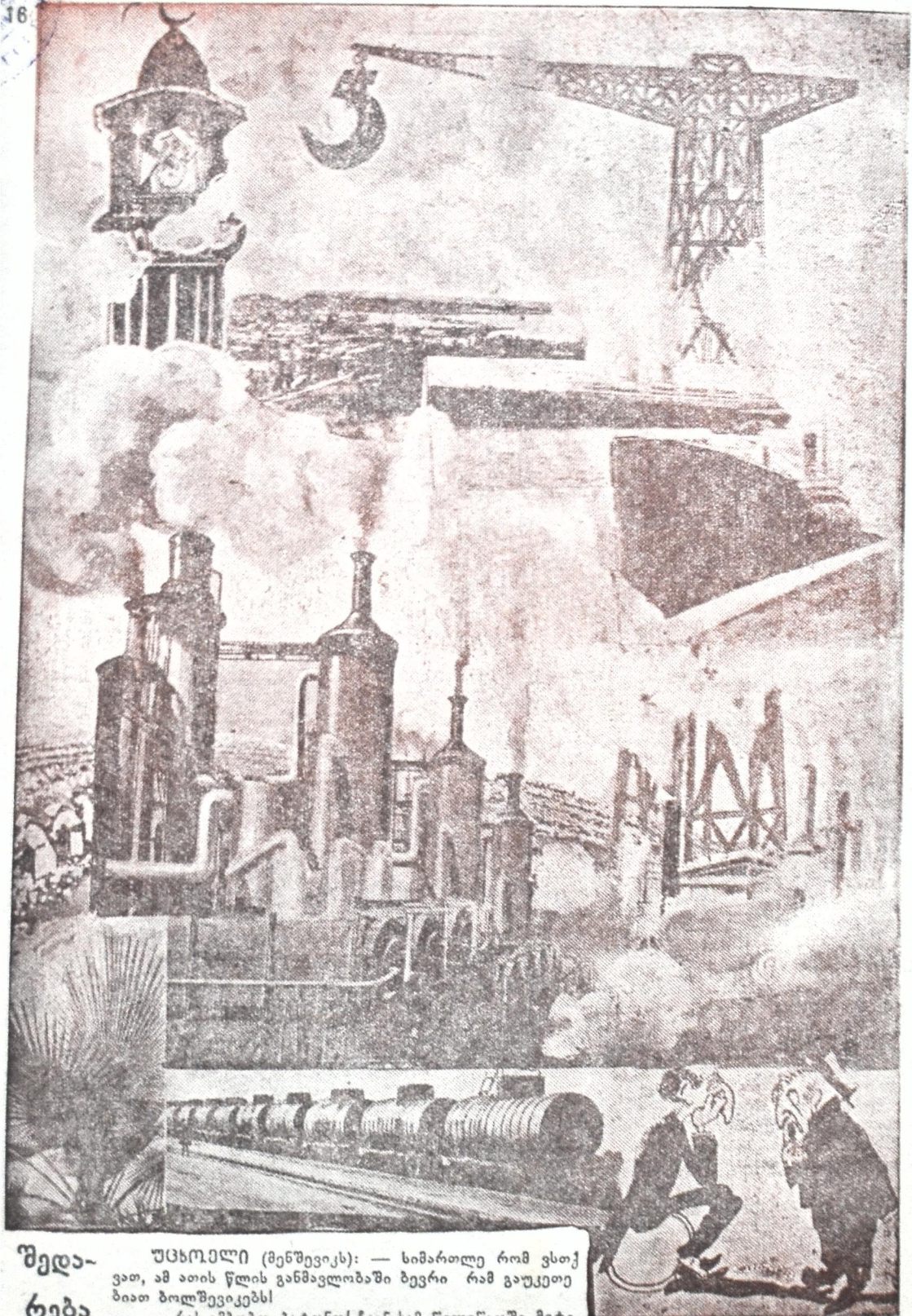
ველი მისწრაფება განვებორციელო, მაგრამ რა გამაჩერებს იმ ხალხთან, რომელსაც მულამ ლენინი, შეჯიბრება, ბრიგადა, გამოორკვევა, დამკერელობა და მრავალი ასეთი ხლავორითი აკერია ენახე!... იყავით ამბანაგებო, მარჯვეთ და ქვეითი!—

და მან სათითაოდ ჩაკოცნა იქ მყოფნი და... განსვენა.

მეორე დღეს, როგორც ამბობენ, სამსახურში მხოლოდ ორი ვერ ზამოტყადა.

უღენტი ცულ გუნებაზე იყო და თავის ტიტიოოს გრანობოთ. შეუშენა

16

**შედა-
რება**

უცხოელი (მენშევიკი): — სიმაართლე რომ ვსთქ
ვათ, ამ ათის წლის განმავლობაში ბევრი რამ გაუკეთე
ბიათ ბოლშევიკებს!
— რას ამბობთ, ბატონო! ჩვენ სამ წელიწადში მეთი
დავანგრეთ!